

Když jim umyl nohy a oblékl si svůj šat, opět se posadil a řekl jim: „Chápete, co jsem vám učinil? Nazýváte mě Mistrem a Pánem, a máte pravdu: Skutečně jsem. Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já. Amen, amen, pravím vám, sluha není větší než jeho pán a posel není větší než ten, kdo ho poslal. Když to víte, blaze vám, jestliže to také činíte.

Nastala doba tekutá, bez záchytných bodů, pevných vztahů. Žijeme v době rychlých změn. Dokonce i my v církvi je zažíváme. Dnes jsme se sešli v Ostravě, namísto v Olomouci. Obmění se i naše diecézní výbory. A nakonec i náš dosavadní kazatel, Jiří Pleva, přijme jáhenské svěcení a stane se duchovním. Změny jsou k lepšímu, nebo k horšímu. Viditelné i méně viditelné očima. Při všech změnách v nás i kolem nás, hledáme zakotvení, jistotu, pevnou půdu pod nohama. My, křesťané, můžeme říci a nabídnout: Co se nemění, je Boží slovo a jeho zaslíbení.

Měnila se i situace Pána Ježíše i jeho prvních následovníků. Velmi jasně to připomíná svatý či pašijový týden, kdy nejdříve je Ježíš na oslátku pěkně vítán svými příznivci, aby za několik dnů zůstal ve svém zápase od lidí opuštěn. Při vědomí toho všeho máme u Jana doloženo svědectví, že i v takové chvíli, s takovou vidinou nejbližší budoucnosti, Pán Ježíš ukazuje apoštolům, jak mají jednat, co bude znamenat odkaz jejich Mistra a Pána.

Jde o umývání nohou, službu, nejobyčejnější službu, která byla přidělována otrokům. **I my máme sloužit. A právě tam, kde je naše služba autentická, tam je On s námi.** Tady se děje něco víc, než lze vidět jen očima, tam se děje spása. Jde o lásku, která se umí beze zbytku rozdat. Je v našich skutcích pomoci, činech lásky. Je to opak sobectví, sebelásky.

Tak často v církvi hovoříme o metanoie, pokání, změně smýšlení. Je to procitnutí, že středem vesmíru nejsem já, já a jenom já, ale taky ti druzí. Vlastně jako by Pán Ježíš říkal: Ti druzí jsou důležitější. Tak jedná živý Bůh.

Dnes přijme jeden z nás jáhenskou službu. Víme, jak to někdy chodí. Touha po funkci. Někým být. Jinak to zní, když se řekne on je ve službě. Je to víc křesťanské, platí to u biskupů, kněží, jáhnů, kazatelů atd. Všichni máme mít na očích Kristův příklad.

Církev potřebuje osoby předávající svědectví o životě a vzkříšení Ježíše Krista, osoby zbožné, odpovědné, novodobé apoštoly. Ti původní měli autoritu v křesťanských obcích. Ale nebyli sami. Víme, že dále působili proroci, učitelé, presbyteri, diakoni – tedy jáhni a postupně i biskupové.

Služba jáhnů byla potřebná při bohoslužebných úkonech, také měli na starosti hmotné potřeby církve. Z Písma svatého i dalších textů vyčteme, že při jejich ustanovení má svou úlohu kombinace modlitby k Duchu svatému a vkládání rukou. A ehjle! Některé služby jsou zastávány ženami. Víme i o jáhenkách.

Ocitáme se v období mezi svátky Nanebevstoupení Páně a sesláním Ducha svatého. Ten je popisován jako bouře, déšť, vítr, vánek, ale taky jako vnitřní pohyb, dech, dynamika. Potřebujeme nejen, aby se naše tělo vydalo tím správným směrem, ale i naše mysl. Chceme být otevření a nechat se Duchem vést. Přijímat se i Boží divy jako nezasloužený dar. Někdy si připadáme, že toho ani nejsme schopni. Jsme skleslí, unavení, i naše církevní prostředí na nás doléhá svými problémy a těžkostmi.

Kristus prožil v pašijovém týdnu opravdovou hrůzu. Před dvaceti lety o tom natočil film Mel Gibson – Umučení Krista se to jmenuje. Okamžitě to dílo vyvolalo veliké diskuse. Je to možné? Tolik krve, potu, násilí, je to typicky americká produkce, která vše zveličuje,

zněly hlasy. Ale jiní namítali. Dle svědectví Písem to tak bylo. Nevím, jak bychom vypadali, kdyby nás někdo zbičoval. Kdyby nás někdo 12 hodin mlátil, vlácel, mučil. Tady si člověk vzpomene na Izajášovo vidění služebníka, který neměl vzhled ani důstojnost, byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili.

A dnes si můžeme vzpomenout i na Štěpána, jáhna, který jako první zemřel, protože následoval Krista. Ve chvíli nejhoršího utrpení, kdy byl kamenován, viděl Ježíše a viděl nebe. A to mu dalo sílu nepropadnout strachu. To mu dalo sílu i ve smrti prosit za ty, kdo ho zabíjeli. A právě tuto modlitbu si Pán Bůh možná použil v životě Saula, který patřil mezi jeho vrahy. Štěpán se nebál, protože viděl Ježíše a viděl nebe. Štěpán se modlil za ty, kdo ho zabíjejí. A minimálně jeden z nich uvěřil. Saul se setkal s Ježíšem a stal se Pavlem, který přinesl evangelium mnohým, přinesl ho až do Evropy.

To je podivuhodná Boží cesta. To jsou mnohdy nepochopitelné okolnosti povolání. My ty svoje těžkosti považujeme za největší na světě, "plácáme" se v různých problémech a přesto naše společná Hlava už je v nebi. Protože patříme Kristu. To je taky princip církve. Nejlépe by bylo modlit se za sebe navzájem. Ukazovat naději, ke které nás Bůh volá. Jsme poctěni být účastni něčeho velkého, co nás přesahuje.

Naše víra vidí za všechny bolesti, nemoci i přes nepřítele největšího - smrt. Kristus sedí po pravici Otce, vysoko nade vším. To je to nanebevstoupení. Stalo se tak, protože zůstal věrný, ukázal největší lásku. Nejmíň myslí na sebe a nejvíc na druhé. To je nejlepší kvalifikací pro každou službu dle Božích měřítek. My můžeme následovat. Táhne nás za sebou. Vnímáme to? Nezapomněli jsme?

Pán je s námi, připravil nám místo a myslí na nás.

Dej nám, Otče, ducha moudrosti a poznání, abychom osvíceným vnitřním zrakem viděli k jaké naději nás voláš... Dávej nám pocítit nebe a jeho přitažlivost... Táhní nás. I s našimi slabostmi. Chceme být tví. Amen.